

України до Конвенції про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень» // Відомості Верховної Ради України. – 2009. – № 15. – Ст. 201.

5. Оніщенко О. В. Договір перевезення повітряним транспортом: деякі цивільно-правові аспекти / О. В. Оніщенко // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право» Зб. наук. пр. – К.: НАУ, 2009. – № 4 (13). – С. 49-50.

УДК 346.93 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,
Лішневський Є. І., студент,

Національний авіаційний університет, м.Київ, Україна

ПРАВОВИЙ СТАТУС ТРЕТІХ ОСІБ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ

У судовому процесі участь третіх осіб зумовлена багатосуб'єктністю матеріальних правовідносин та необхідністю участі у справі різних суб'єктів із метою захисту їх прав та законних інтересів. Процесуальною формою такої участі буде вступ у процес третьої особи [3, с. 98].

Інститут третіх осіб в господарському процесі виділяє наступні їх види: третіх осіб, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору (ст. 26 ГПК України) і які не заявляють самостійних вимог на предмет спору (ст. 27 ГПК України).

Згідно з положеннями статті 26 ГПК України, треті особи, які заявляють самостійні вимоги - це можливі суб'єкти спірних матеріальних правовідносин, які вступають у справу до вже розпочатого судового процесу з метою захисту своїх суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів.

Щодо самостійності вимог третьої особи, то вона означає наявність в неї зацікавленості в розв'язанні спору, яка виключає задоволення вимог Позивача та Відповідача. Вимоги третьої особи за змістом можуть мати окремі як предмет, так і підстави позову, які відрізняються від первинного позову [1].

Відповідно до п. 1.5. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 26 грудня 2011 року № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції», в разі прийняття заяви третьої особи розгляд справи, а відтак і перебіг строку вирішення спору починається спочатку - від дати винесення відповідної ухвали [2].

Що стосується третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, то дана категорія суб'єктів господарського процесу

регламентується ст. 27 ГПК України, відповідно до якої такими особами є учасники справи, які вступають до справи на стороні позивача або відповідача для захисту власних інтересів, оскільки судове рішення може вплинути на їх права або обов'язки щодо однієї з сторін [1].

Окрім відсутності самостійних вимог на предмет спору, такі особи також характеризуються наявністю матеріально-правових відносин з однією зі сторін спору, які можуть зазнати змін в результаті винесення судом рішення за таким спором. В залежності від того, з якою зі сторін у третьої особи склалися матеріально-правові відносини, вона виступає на боці Позивача чи Відповідача.

Третіми особами, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору можуть бути юридичні особи, в тому числі іноземні, фізичні особи-підприємці та громадяни які не мають статусу суб'єкта підприємницької діяльності.

Що ж стосується відмінності між третіми особами які мають і не мають самостійних вимог на предмет спору, то вона полягає в наступному, а саме в тому, що треті особи без самостійних вимог можуть бути залучені як за їх заявою, так за клопотанням сторін, прокурора або з ініціативи господарського суду. Питання про допущення або залучення третіх осіб до участі у справі вирішується господарським судом, який виносить з цього приводу ухвалу з визначенням у ній, на стороні кого (позивача чи відповідача) залучаються такі треті особи.

На підставі ГПК України ухвали про залучення до участі в справі третіх осіб або їх вступ у справу перегляду в апеляційному та в касаційному порядку не підлягають [3, с. 99].

Отже, значення третіх осіб в господарському процесі полягає в тому, що вони спрямовують свої дії в процесі на запобігання присудженню судом об'єкта матеріального спору позивачеві чи залишення його відповідачу або ж виступити проти сторін, вимагаючи присудження об'єкта спору собі, також, треті особи намагаються, щоб суд виніс таке рішення, яке б відповідало їхнім інтересам, що обумовлені існуючими між ними і стороною правовідносинами, або ж зміною їх на свою користь.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 листопада 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
2. Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції: Постанова Пленуму ВГСУ від 26.12.2011 № 18 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0018600-11>
3. Господарське процесуальне право: Підручник / В. Д. Чернадчук, В. В. Сухонос (ст.), В. П. Нагребельний, Д. М. Лук'янець; За заг. ред. к.ю.н.

В. Д. Чернадчука. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2008. – 378 с.

УДК 346.1:656.7 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,

Малий М. С., студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУБ'ЄКТИ ГОСПОДАРЮВАННЯ В АВІАЦІЙНІЙ ГАЛУЗІ ТА ЇХ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Повітряний кодекс України дає визначення таким термінам як авіаційна діяльність – діяльність фізичних та юридичних осіб у галузі авіації та/або організація повітряного руху України, авіаційний перевізник (авіаперевізник) – суб'єкт господарювання, що надає послуги з перевезення пасажирів, вантажу, пошти повітряним транспортом [1].

Також, ПК України дає визначення суб'єкта авіаційної діяльності – це фізичні та юридичні особи незалежно від форми власності, відомчої підпорядкованості, які провадять діяльність у галузі цивільної авіації. Говорячи про суб'єкт, слід дати визначення об'єктам авіаційної діяльності, ними є повітряні судна, їх компоненти та обладнання, авіаційна наземна техніка та аеродромне обладнання, інженерно-технічні споруди, рухоме та нерухоме майно, що використовуються для забезпечення авіаційної діяльності.

Згідно з ПК України підприємницьку діяльність у сфері цивільної авіації може провадити будь-яка юридична чи фізична особа – суб'єкт господарювання, яка займається експлуатацією, технічним обслуговуванням, ремонтом, виробництвом, розробленням цивільної авіаційної техніки та іншою діяльністю, пов'язаною з обслуговуванням авіаційних перевезень та використанням повітряного простору, і отримала в установленому законодавством порядку ліцензію та/або сертифікат на відповідний вид господарської діяльності [1].

Що ж стосується відповідальності суб'єктів господарювання в галузі цивільної авіації, то за протиправні дії юридичні і фізичні особи, діяльність яких пов'язана з використанням повітряного простору України, розробленням, виготовленням, ремонтом та експлуатацією авіаційної техніки, здійсненням господарської діяльності в галузі цивільної авіації, обслуговуванням повітряного руху, забезпеченням безпеки авіації, несуть відповідальність згідно із законом.

Згідно ст. 216 Господарського кодексу України учасники господарських відносин, в тому числі й в авіаційній галузі несуть господарсько-правову